

תורה אור • פרשת מקץ • מאמר 9

ביאור על הנ"ל

ביאור על האמור לעיל: "רני ושמחי בת ציון"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/9](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/9)

1 ביאור על הנ"ל

ביאור על הנ"ל

2 ביאור ענין רני ושמחי בת ציון. הנה ציון לשון זכר ולי נקבה שהוא בחינת דכר ונוקבא

ביאור הענין של "רני ושמחי בת ציון". הנה, "ציון" היא מילה בעלת צורה זכרית וגם צורה נקבית, והיא מבטאת את בחינת הזכר והנקבה,

דהיינו יסוד דנוק' (וירושלים הוא מל' שבמל' היא בחי' חותם כו' וכת ציון היינו כשיורדת לבי"ע לברר כו'. ורני היינו שיומשך בחי' גבורות דאימא שהן בחינת רשפי אש והסתלקות מחמת התבוננו' בא"ס כו'.

כלומר, יסוד של נוקבא. (וירושלים היא מלכות שבמלכות, בחינת חותם וכו'; ו"בת ציון" היא כאשר [מלכות] יורדת לעולמות בריאה, "צירה ועשיה כדי לברר וכו'. ו"רני" פירושו שתימשך בחינת הגבורות של אמא, שהן בחינת רשפי אש והסתלקות מתוך התבוננות באין סוף וכו'.

ושמחי חסדים דאימא שהיא בחי' שמחה וגילוי אם הבנים שמחה כו'. וביאור ענין זה יובן בהקדים לבאר ההפרש שבין מלאכים לנשמות.

ו"שמחי" הן החסדים של אמא, שהיא בחינת שמחה וגילוי: "אם הבנים שמחה" וכו'. ביאור ענין זה יובן בהקדמת הסבר ההבדל בין מלאכים לנשמות.

הנה המלאכים אין להם רק בחי' רינה ולא שמחה שהרי אין להם עבודת ההמשכה מלמעלה למטה ע"י תומ"צ כו') הוא בחי' גבורות והסתלקות כל בעלי השיר יוצאין בשיר כו' יוצאין מן הכלי.

הנה, למלאכים יש רק בחינת רינה ולא שמחה, שהרי אין להם עבודה של המשכה מלמעלה למטה באמצעות תורה ומצוות וכו'). זו בחינת גבורות והסתלקות: "כל בעלי השיר יוצאין בשיר" וכו'; הם יוצאים מן הכלי.

אך המלאכים אין להם בטול כלי שהגוף על עמדו עומד אלא שמתפעל כו'. וזו היא בחי' רנה שהיא בחי' חיצוניות שהרנה הוא ספור שבחו של מקום.

אך אצל המלאכים אין ביטול של הכלי: הגוף עומד במקומו, אלא שהוא מתפעל וכו'. וזו בחינת רינה, שהיא בחינת חיצוניות, שכן הרינה היא סיפור שבחו של מקום.

3 ועד"מ מי שעומד לפני המלך מה לו להגיד ולספר רק כשיצא לחוץ ידבר כדי להלהיב ולהלהיט כו'

דרך משל: אדם העומד לפני המלך, מה יש לו לומר ולספר? רק כשיצא החוצה ידבר, כדי לעורר ולהלהיב וכו'.

ויציאתם בשיר ותענוג שמתענגין במה שמרכין לספר בגדולת איס ב"ה ויוצאים ממקומם מעולם לעולם ומהיכל להיכל ומתכללין בהיכלות כו' ומרנני בניגונים

ויציאתם היא בשירה ובעונג, שכן הם מתענגים כשהם מרבים לספר בגדולתו של אין סוף, ברוך הוא; והם יוצאים ממקומם, מעולם לעולם ומהיכל להיכל, ונכללים בהיכלות וכו', ומשוררים בניגונים.

כי הניגון הוא ענין התפעלות הלב שהוא רק המשכת קול בלא דבור שהקול הוא שיוצא מן הלב בלבד קודם שמתחלק בדבור הפה ויש כמה

כי הניגון הוא עניין של התפעלות הלב: זוהי המשכת קול בלבד, בלי דיבור, שהרי הקול יוצא מן הלב בלבד, קודם שהוא מתחלק בדיבור הפה. ויש כמה

מיני נגון הכל לפי האהבה יש אהבה בתענוגים ויש אהבה במרירות (שמתמרמר על ריחוקו מחמת האהבה הגדולה) ויש אשר נגעה עד הנפש כו' וכיוצא בזה.

סוגי נגון, הכול לפי האהבה: יש אהבה בתענוגים, ויש אהבה במרירות — כשהאדם מתמרמר על ריחוקו מה' דווקא בגלל אהבתו הגדולה; ויש [אהבה] שהגיעה עד הנפש וכו', וכיוצא בזה.

ודרך כלל היא בחיי אהבה שהאהבי כוללת כל הבחי' יומם דאזיל עם כולהו יומין עננא דאהרן כו'. ובכללות, זוהי בחינת האהבה, שכן האהבה כוללת את כל הבחינות: "יומם", ההולך עם כל הימים; "ענן אהרן" וכו'. וכמו שלא היה רק ענן א' בזכות אהרן ואעפ"כ הם ז' ימי סכות ז' מקיפים שמתחלקים חסד שבחסד גבורה שבחסד כו'.

וכמו שהיה רק ענן אחד בזכות אהרן, ואף על פי כן הם שבעת ימי סכות — שבעה מקיפים, המתחלקים לחסד שבחסד, גבורה שבחסד וכו'.

4 והנה רנה זו היא בחי' גבורות דאימא שהיא האהבה מחמת ריחוק כי לפי הריחוק כך תגדל האהבה וההמשכה ממטה למעלה ביתר שאת להיות נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות כו'. ונפשי אויתך בלילה.

והנה, שירה זו היא בחינת הגבורות של אמא, כלומר אהבה הנובעת מריחוק: ככל שהריחוק גדול יותר, כך גדלות האהבה וההמשכה מלמטה למעלה ביתר שאת, עד ש"נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות..." ו"נפשי אויתך בלילה".

בלילה דוקא שלא שייך להיות מתאוה א"כ חסר לנפשו הדבר ההוא שמתאוה אליו והשגת ריחוק זה הוא מ"ש וצדקתך ירננו וזכר רב טובך יביעו. כי זכר והארה מרב טובך כו'.

"בלילה" דווקא, שכן אי אפשר להתאוות לדבר אלא אם כן חסר לנפש הדבר שהיא מתאוה אליו. והשגת הריחוק הזאת היא מה שנאמר: "וצדקתך ירננו", ו"זכר רב טובך יביעו"; שהרי זהו זיכרון והארה מרוב טובך וכו'.

5 וכמה צמצומים עד שנמשך בבחי' צדק מלכותא קדישא. ואי לזאת נכספה וגם כלתה נפשם ובטלה לאו"ס השוכן ומתלבש בבחינת מל' כי אליו ולא למדותיו.

ו[יש] צמצומים רבים עד שהאור נמשך בבחינת צדק, מלכות הקדושה. לכן נפשם נכספת ואף כלתה, ומתבטלת לאור אין סוף השוכן ומתלבש בבחינת מלכות; כי [היא פונה] אליו ולא למדותיו.

רק שאין השגתם באור א"ס אלא במה שנתלבש בבחי' מל' להיות מלך שמו נק' עליהם שזהו חיותם וקיומם כו'.

אלא שהשגתם באור אין סוף היא רק במה שמתלבש בבחינת מלכות: להיות מלך, ושמו נקרא עליהם; זהו מקור חיותם וקיומם וכו'.

6 ובוה יובן ענין רננא ברמשא מדת לילה שהמל' כשירדד לבי"ע ובוקעת המסך כו' הנה מחמת ריחוקה כתיב אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט כו'.

בכך יובן ענין "שירה בערב" (רננא ברמשא), בחינת הלילה: כאשר מלכות יורדת לעולמות בריאה, יצירה ועשיה ובוקעת את המסך וכו', הרי שמחמת ריחוקה נאמר: "אלקים, אל תדום; אל תחרש ואל תשקוט...".

ואזי היא בבחי' רינה וזמרה. וכמ"ש נתן זמירות בלילה. וזמרה זו היא התשוקה להתכלל למעלה מתרפקת על דודה כו'.

אז היא בבחינת שירה וזמרה, ככתוב: "נותן זמירות בלילה". זמרה זו היא הכמיהה להיכלל למעלה, "מתרפקת על דודה...".

ולכן עבודת המלאכים ג"כ ברינה שהרי נמשכים מבחי' מל' ומל' דבריאה הוא מקור וחיות המלאכים דבריאה. ומל' דיצירה וכו'.

לכן גם עבודת המלאכים היא בשירה, שכן הם נמשכים מבחינת מלכות: מלכות דבריאה היא המקור והחיות של מלאכי בריאה, ומלכות דיצירה היא המקור והחיות של מלאכי יצירה, וכן הלאה.

אך המלאכים אין להם אלא בחי' רינה בלבד לפי שאין מקורם אלא בחי' מלי' בלבד. משא"כ נשי"י הם כלולים מכל הפרצופים (נעשה אדם בצלמנו) או"א ז"נ.

אבל למלאכים יש רק בחינת שירה, משום שמקורם הוא בחינת מלכות בלבד. לא כך נשמות ישראל: הן כלולות מכל הפרצופים, כמרומז ב"נעשה אדם בצלמנו" — אבא ואמא, ז"א ונוקבא.

ולכן יש להם ג"כ בחי' שמחה היא בחי' המשכה מלמעלה למטה בתומ"צ רמ"ח איברין דמלכא ט"ס דז"א

לכן יש להן גם בחינת שמחה, שהיא בחינת המשכה מלמעלה למטה באמצעות תורה ומצוות: "רמ"ח איברין דמלכא", תשע הספירות של ז"א.

כי טפ"ט הם פ"א וג"פ פ"א שבכל ספ"י יש ג' כלים פנימי חיצון תיכון הם רמ"ג וה"ח (דאימא) המגדילים הם רמ"ח.

שכן ט' פעמים ט' הן פ"א; ושלוש פעמים פ"א, משום שבכל ספירה יש שלושה כלים — פנימי, חיצון ותיכון — הן רמ"ג; ועם ה' החסדים של אמא, המביאים לידי הגדלה, הם רמ"ח.

והמשכה זו בז"א אורייתא מחכמה נפקת ושרשה למעלה מן החכמה תר"ך עמודי אור שבכתר היא גלגלתא ומו"ס דא"א.

המשכה זו היא בז"א: "אורייתא מחכמה נפקת", ושרשה למעלה מחכמה — תר"ך עמודי אור שבכתר, שהם גלגלתא ומוחא סתימאה של אריך אנפין.

וכל האורות נמשכין בז"א כל ארחות הוי"ה כו'. פ"י ארחות להיות הוי"ה כו' הם בחי' תרי"ג ארחין מחיורתי כו'.

וכל האורות נמשכים בז"א, ככתוב: "כל ארחות הוי"ה...". כלומר, "ארחות" שבהן נמשך הוי"ה וכו'; אלו הן בחינת תרי"ג ארחין מחיורתי וכו'.

ונשי"י הם המקבלים כל האורות הנמשכין בז"א מלמעלה מעלה מכל הבחי' לפי שהם כלולים מהכל כו' כנ"ל. וזהו עבדו את ה' בשמחה להיות נמשך הוי"ה מלמעלה לט.

ונשמות ישראל הן המקבלות את כל האורות הנמשכים בז"א מן הרמות ביותר שבכל הבחינות, משום שהן כלולות מכולן וכו', כפי שהוסבר לעיל. זהו [פירוש] "עבדו את הוי"ה בשמחה": שהוי"ה ימשך מלמעלה למטה.

אך מ"מ באו לפניו ברננה. שא"א לבא אל המלך דהיינו להתכלל ממטלמ"ע אלא בבחי' רננה ברמשא מדת לילה.

אך בכל זאת, "בואו לפניו ברננה": אי אפשר לבוא אל המלך, כלומר להיכלל בו מלמטה למעלה, אלא באמצעות בחינת הרינה, "רינה בערב", מידת הלילה.

וצדקתך ירננו בחי' צדק בלבד (שאינן העלאת מ"ן של התחתונים מגיע רק עד המל') אבל המשכה מלמעלמ"ט (הוא עד"מ שיבא המלך לכאן)

"וצדקתך ירננו" — בחינת צדק בלבד, שכן העלאת מ"ן של התחתונים מגיעה רק עד המלכות. אבל ההמשכה מלמעלה למטה — דומה, למשל, לבואו של המלך לכאן.

הנה מאליו וממילא נמשך אור א"ס שלמעלה מעלה והיו הדברים האלה אשר אנכי מי שאנכי מצוך כו': אזי אור אין סוף, הנעלה לאין ערוך, נמשך מאליו וממילא: "והיו הדברים האלה אשר אנכי" — מי שאנכי — "מצוך" וכו'.

7 ועתה נבא לביאור וטעם הפסוק הנה כשהמל' במקומה באצ"י היא נק' ציון. כי ציון מל' סימן וחותר לפי שאז היא מקבלת כל האורות שלמעל' ממש הנמשכים בז"א בבחי' יסוד דילה נקודת ציון כו'.

קעת נעבור להסבר הפסוק ולטעמו. כאשר מלכות נמצאת במקומה באצילות, היא נקראת "ציון", משום ש"ציון" קשורה למילה המציינת סימן וחותר. זאת מפני שאז היא מקבלת את כל האורות שמעליה ממש, הנמשכים בז"א בבחינת יסוד שלה, הנקודה הנקראת "ציון", וכו'.

דהיינו בחי' תומ"צ. כי עיקר בחי' מצוה הוא במל' שהרי על ידה בא לידי גילוי בפו"מ כו' שביאור המצוה איך ומה היא הוא בז"א וקיום המצוה היא במל'.

כלומר, בחינת תורה ומצוות. עיקר עניינה של מצוה הוא במלכות, שכן באמצעותה היא באה לידי גילוי בפועל ממש וכו'. הסבר המצווה — מה היא וכיצד מקיימים אותה — שייך לז"א, ואילו קיום המצווה שייך למלכות.

8 וכגון ענין קדש לי כל בכור שהביאור הוא ענין התלבשות חכמה כו'. והקיום בפו"מ הוא ע"י קלף הגשמי והנחה על היד והראש כו'.

לדוגמה, עניינו של "קדש לי כל בכור": הביאור לכך הוא ענין התלבשות החכמה וכו', ואילו קיומו בפועל ממש נעשה באמצעות הקלף הגשמי והנחת התפילין על היד ועל הראש וכו'.

ולכן הוא בחי' ציון וחותם שנחקקים בה כל האורות עליונים בחי' חכמה שבקדש לי כל בכור כו' נמשך ע"י הקיום בפוי"מ.

לכן היא בחינת "ציון" וחותם, שבה נחקקים כל האורות העליונים: בחינת החכמה שב"קדש לי כל בכור" וכי' נמשכת באמצעות הקיום בפועל ממש.

וזהו ענין מצות צריכות כוונה שהמצוה היא הקיום בפוי"מ והכוונה הוא בחי' האורות עליונים הנמשכין כו' (וכשמקבלת כל האורות אזי היא בבחי' שמחה)

וזהו ענין "מצוות צריכות כוונה": המצווה היא הקיום בפועל ממש, והכוונה היא בחינת האורות העליונים הנמשכים וכי'. (וכשהיא מקבלת את כל האורות, היא שרויה בשמחה.)

אך כשיורדת לבי"ע (שהוא בבחי' רנה וזמירות בלילה רננא ברמשא כנ"ל) אזי נק' בת ציון שאז היא יורדת ובוקעת המסך להתלבש בעי' שרים כדי להכניעם כענין ומלכותו בכל משלה.

אך כאשר היא יורדת לעולמות בריאה, יצירה ועשיה (שהם בבחינת רינה וזמירות בלילה, "רננא ברמשא", כנ"ל), היא נקראת "בת ציון". אז היא יורדת ובוקעת את המסך כדי להתלבש בשבעים השרים ולהכניעם, כענין "ומלכותו בכל משלה".

והנה עיקר ירידתה הוא בזמן הגלות גלו לאדום שכינה עמהם שאז הוא בבחי' דבור הנפרד מהקול.

והנה עיקר ירידתה הוא בזמן הגלות: "גלו לאדום, שכינה עמהם", שאז היא בבחינת דיבור הנפרד מן הקול.

9 ועי"כ נפשי אויתיך בלילה בגלות ומתרפקת על דודה כו'. אבל בזמן בהמ"ק ותרב חכמת שלמה דקיימא סיהרא באשלמותא.

ועל ידי כך: "נפשי אויתיך בלילה", בזמן הגלות, ו"מתרפקת על דודה". אבל בזמן בית המקדש "ותרב חכמת שלמה", כאשר "קיימא סיהרא באשלמותא" — הלבנה עמדה בשלמותה.

לא היתה המלכות יורדת בעצמה לבי"ע לברר כו' רק הבירורין נעשו ע"י ישראל בקרבנות שהיה העשן כו'. והקרבנות היו אשה ריח ניחוח כו' ונעשה יחוד עליון באצילות.

מלכות לא הייתה יורדת בעצמה לעולמות בריאה, יצירה ועשיה כדי לבררם, אלא הבירורים נעשו על ידי ישראל באמצעות הקרבנות, שבהם היה עשן כו'. והקרבנות היו "אשה ריח ניחוח" כו', ועל ידם נעשה ייחוד עליון באצילות.

וממילא היו מוכנעים וכפופים להקדושה כו'. ותמיד היו מיחדים השכינה למעלה כו'. ולכן לא נק' בת ציון אלא בזמן הגלות.

וממילא היו כוחות שמחוץ לקדושה נכנעים וכפופים לקדושה וכו'. והיו מייחדים תמיד את השכינה למעלה וכו'. לכן היא נקראת "בת ציון" רק בזמן הגלות.

וע"כ בא הנביא לנחם שאעפ"כ לע"ל תהיי רני ושמחי (ולא עוד אלא שתתעלה בעילוי רב עד שתהיה בבי' הבחינות יחד).

ולכן בא הנביא לנחם: שאף על פי כן, לעתיד לבוא יהיה "רני ושמחי" — ולא זו בלבד, אלא שהיא תתעלה למדרגה גבוהה מאוד, עד שתהיה בשתי הבחינות יחד.

והענין כי הנה יש אתעדל"ע גם בלא אתעדל"ת. למעני למעני אעשה שהרי אתעדל"ת הוא בפסוד"ז וק"ש כו' ויש המשכת המצות קודם לכן כמו טלית כו'.

והענין הוא שאכן יש אתערותא דלעילא גם בלי אתערותא דלתתא: "למעני למעני אעשה". שהרי אתערותא דלתתא היא בפסוקי דזמרה ובקריאת שמע וכו', ויש המשכה של המצוות עוד קודם לכן, כגון טלית וכו'.

רק שההפרש הוא שאינו יורד ונמשך מלמעלה אלא בבחי' חיצוניות. אבל בבחי' פנימיות באו לפניו. לפניו היינו פנימית ברננה דייקא.

אלא שההבדל הוא שהדבר אינו יורד ונמשך מלמעלה אלא בבחינת חיצוניות. אבל בבחינת פנימיות נאמר: "באו לפניו"; "לפניו" פירושו בפנימיות, ודווקא "ברננה".

10 ולע"ל הנני בא ושכנתי בתוכך ממש. והיינו בחי' נאם ה' בחי' דבור כענין שכינה מדברת מתוך גרונו של משה. וכענין ונתתי מטר ארצכם כו'.

ולעתיד לבוא: "הנה אני בא ושכנתי בתוכם", ממש. זו בחינת "נאם ה'" — בחינת דיבור, כמו "שכינה מדברת מתוך גרונו של משה", וכמו "ונתתי מטר ארצכם...".

ונתתי עשב כו' שאומר כל אדם בק"ש ע"י שבא לבחי' מס"נ באחד ובכל מאדך הרי נעשה ודברי אשר שמתו בפ"ך כו'.

"ונתתי עשב..." — מילים שכל אדם אומר בקריאת שמע. כאשר הוא מגיע למסירות נפש באמירת "אחד" וב"בכל מאדך", מתקיים בו "ודברי אשר שמתו בפ"ך...".

11 ועי'נ האלהים יעננו בקול בקולו ש"מ כו'. הנני בא מלמעלה למטה מאתעדל"ע הנני אני בעצמי למעלה מעלה.

על כך נאמר: "והאלקים ענה לו בקול" — בקולו של משה וכו'. "הנני בא" — מלמעלה למטה, מתוך אתערותא דלעילא. "הנני" — אני עצמי, למעלה מעלה.

ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. דהיינו מפנימית עתיק שהיא פנימית א"א כו' שם יהי מעלת משיח כו'.

"עבדי יצליח, ירום, יינשא וגבה מאוד". כלומר, מפנימיות עתיק, שהיא פנימיות אריך אנפין וכו', תהיה מעלתו של משיח וכו'.

12 ועי'נ ולציון יאמר איש ואיש יולד בה איש סתם. אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. ואיש המשכה בוי"ו מאיש העליון כו'.

באמצעות זאת, "ועל ציון יאמר: איש ואיש יולד בה". "איש" סתם. "אשה מזרעת תחלה" — יולדת זכר. ו"ואיש" הוא המשכה באמצעות [האות] ו' מן ה"איש" העליון וכו'.

כי והוא יכוננה עליון דהיינו כי ונחה עליו רוח ה' כו'. והריחו כו'. חוטמא דפרדשקין כו'.

כי "והוא יכוננה עליון"; כלומר, "ונחה עליו רוח ה'...", "והריחו...", "חוטמא דפרדשקין...".

ולפי שהוא יכוננה עליון לפיכך יהי הכל בחינת איש. איש ואיש יולד כו'. ולכן תהי' רנה ושמחה אפי' בת ציון בחי' שנק' בת.

ומכיוון ש"והוא יכוננה עליון", לכן הכול יהיה בבחינת "איש": "איש ואיש יולד...". ולכן יהיו רינה ושמחה אפילו ב"בת ציון", הבחינה הנקראת "בת".

איש מזריע תחלה יולדת בת נקבה (שבחינת בת שמקבלת מאתעדל"ע תתעלה מאד שתקבל מאתעדל"ע העליונה כי והוא יכוננה עליון כו' כנ"ל).

"איש מזריע תחלה" — יולדת בת נקבה. (שהרי בחינת "בת", המקבלת מאתערותא דלעילא, תתעלה מאוד, כך שתקבל מאתערותא דלעילא העליונה, כי "והוא יכוננה עליון" וכו', כנזכר לעיל.)

וע"כ תהי' רני ושמחי ביחד שהן בחי' העלאה והמשכה בבחי' א' שגם בבחי' שמחה היא המשכה שמלמעלה תהי' רנה כו').

ועל כן יהיו "רוני ושמחי" יחד, שהן בחינות העלאה והמשכה בבחינה אחת: שגם בבחינת השמחה, שהיא המשכה מלמעלה, תהיה רינה וכו').

וזהו ענין נ"ח שמצותה על פתח הבית מבחוץ ברה"ר. כי הפתח הוא פתחו לי שערי צדק וצדקתך ירננו ומחוץ לפתח הוא ב"ע והדליקו נרות בחצרות קדשך כו'.

וזהו ענין נר חנוכה, שמצותו בפתח הבית מבחוץ, ברשות הרכים. כי הפתח הוא "פתחו לי שערי צדק" ו"וצדקתך ירננו", ומחוץ לפתח נמצאים עולמות בריאה, יצירה ועשיה: "והדליקו נרות בחצרות קדשך...".

ואפי' ברה"ר כו'. ושם ממשיכין הנ"ח שהוא ענין יחוד אור ושמן ופתילה וגוונין שבאור פנימיים ומקיפים כו' הכל ממשיכים גם למטה מטה והיינו בחי' אתעדל"ע בלבד:

ואפילו ברשות הרבים וכו'. ושם ממשיכים את נר חנוכה, שהוא ענין ייחוד האור, השמן והפתילה, והגוונים שבאור — פנימיים ומקיפים וכו'; את הכול ממשיכים גם למטה מטה. וזהו בחינת אתערותא דלעילא בלבד.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/9

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק